

prosinec 2021

SETKÁNÍ

římskokatolická farnost při kostele sv. Janů v Brně-Bystrci • občasník

„Dvě nejtěžší zkoušky na duchovní cestě jsou trpělivost čekat na správný okamžik a odvaha nebýt zklamaný tím, s čím se setkáme.“

Paulo Coelho

Téma čísla:
Trpělivost

Milí čtenáři farního občasníku,

kdyby advent byl záležitostí jen čtyř týdnů v roce, bylo by to velmi málo. Celý život křesťana je adventem – to znamená očekáváním příchodu Pána. Cílem našeho životního adventu je naše setkání s Kristem. Advent vyžaduje trpělivost.

Oblíbenou součástí adventu jsou, zvláště v rodinách s malými dětmi, adventní kalendáře. Za každým okýnkem kalendáře je ukryta malá čokoláda a je pěkné, když je tam ukryt i nějaký malý úkol. Někdy se v životě chováme jako děti, které to na začátku adventu nevydrží, pootevírají všechna okýnka kalendáře hned první den, čokolády sní a úkoly nepotřebují. To je adventní a životní netrpělivost. Trpělivost přináší růže – říká jedno české přísloví.

Advent se završil a teď již budeme zpívat: „Z růže kvítek vykvet nám...“ Bůh nás nechává čekat, aby nám mohl dát ten největší dar.

**Požehnané Vánoce vám přeje
redakční tým Setkání**

Umění žít s tím, co je ještě nehotové

V dnešní době platí všechno a hned. Důležitý je výkon a jeho laťka se posouvá pořád výš a výš. Proto může řeč o trpělivém očekávání znamenat riziko nepochopení, protože se mnohdy zdá, že čekat znamená být pasivní, netečný, nezodpovědně se vyhybat řešením. Trpělivost je ale něco jiného než pasivita. Trpělivost je umění žít s tím, co je ještě nehotové, žít v přítomnosti, která je neúplná, aniž by si člověk zoufal. Trpělivost znamená podpořit i ostatní, snášet je, přijmout je s jejich omezeními. Trpělivost je svým způsobem víra v budoucnost ... víra v to, že to co přijde, i když to nebude podle našich představ, přijmeme a rozhodneme se potom, jak dál ... Trpělivost je schopnost přijmout neúplnost a žít s ní. Aby víra, láska a naděje mohly nést plody, potřebují trpělivost, která nám pomáhá nepodléhat beznaději, nenechat se v těžkostech přemoci malomyslností. I Bůh je s námi trpělivý ... Bůh nám dává čas k odpovědi, dává nám čas k obrácení ... Boží trpělivost si nesmíme plést s lhostejností. To jen my jsme někdy netrpěliví s Bohem, modlíme se, prosíme ... a máme pocit, že nás neslyší, neodpovídá ... a tak to přece vůbec není ... s tím nám pomůže právě víra a trpělivost.

-jm- (*s inspirací www.pastorace.cz*)

UCHEM JEHLY

Notnou dávku trpělivosti potřebuji, když navlékám nit do jehly. Ať s brýlemi nebo bez, je to někdy k pláči. Ale Pán nám říká v Nové odevzdanosti, abychom až do takové situace nečekali a poprosili Jeho. Čeká stále, aby nám pomohl.

Tak prosím, Pane, Ty víš, že to sama nedokážu, moc prosím. Není to docela hned, takže zázraky nejsou pořád po ruce, ale napotřetí mně tam nitka vklouzne dřív, než si to uvědomíte.

Takže, učme se trpělivosti. Bude se nám hodit. Co se v mládí naučíš, ve stáří jako když najdeš. Protože potom už to tak všechno nejde. Trpělivě čekat, až nám někdo pomůže, trpělivě jít pomalu tam,

kde jsme byli za pět minut, s trpělivostí snášet bolesti a vědět, že i ty mají cenu valut, která na burze nikdy neklesne, a mohou se poslat všude tam, kde je jich potřeba. **MŠ**

TRPĚLIVOST

Jan Šlachta

*Říká se, že trpělivost přináší růže.
Někdy by přesto člověk vylít z kůže.
Jak projít ouškem jehly s tenkou nití,
když ruce už se třesou a světlo špatně svítí?
I přes silné brýle těžko ostříš zrak.
Pane můj, pomoz, sic mě trefí šlak!
Poslední pokus a potom už to vzdám.
Ach díky, Pane, konečně to mám!
Je za mnou tato těžká zkouška.
Nit protáhla se na druhou stranu ouška.
Trpělivost je jeden z darů Ducha,
bez ní je i jehla s uchem hluchá.*

Trpělivost přináší růže, ale...

Bylo mi 20 let a dostal jsem skvělou příležitostí mít práci v jedné firmě, kde mě netlačí čas a mohu si práci dělat do jisté míry dle vlastního tempa. Začátek byl skutečně skvělý. Práce mě naplňovala, dařila se mi a vedení bylo spokojeno. Vše, co bylo provedeno nevědomě z mé strany špatně, mi bylo v klidu vysvětleno a obě strany byly spokojené. Jak já jako zaměstnanec, tak i zaměstnavatel. Roky plynuly a nikdy by mě nenapadlo, co se mi může stát, když nebude komunikace mezi lidmi v pořádku. Začal jsem si všimnout, že vedoucí je náladový člověk, a i ostatní zaměstnanci s ním mají problémy. Jednoho dne měl vedoucí špatnou náladu už od rána. Nijak jsem si nepřipouštěl, že by to mohlo souviset s mojí osobou, až do chvíle, kdy mě začal kontrolovat a kritizovat na každém kroku. Byl jsem z toho moc špatný a snažil se vše napravit a dělat dle požadavků vedoucího. Nechápal jsem, co se děje, proč nejdřív velká spokojenost a najednou samá kritika a nespokojenost. Vše přerostlo do několika měsíců tlaku na můj výkon a napětí mezi mnou a vedoucími. Z počátku jsem si opravdu myslel, že se mám nad sebou zamyslet a snažit se výkon přizpůsobit stoupajícím nárokům vedoucího. Dařilo se mi to pár měsíců, ale bylo mi vyčteno, že jsem moc pomalý a musím zrychlit. Poté následovala další kritika, že odbývám některé věci, na které mi ve zvýšení požadavků vedoucího nezbýval čas, práce jsem postupně začal dostávat víc a víc, ale čas na ni zůstal stejný. To už na mě bylo trochu moc. Práci jsem přeci potřeboval, a proto jsem se snažil být hodně trpělivý, škaradé a neklidné období dále pokračovalo. Uplynulo přibližně půl roku, kdy už došla trpělivost i mně. Chodil jsem do práce nervózní, s nezájmem o práci, ale co mi nejvíce vadilo, bylo to, že vymizela moje důvěra k vedoucímu. Jednoho dne, kdy ve mě přerostla veš-

kerá nervozita z vedoucího, nebyl jsem schopný v jeho přítomnosti téměř pobýt, jsem si řekl „DOST!“ Z práce jsem dal výpověď ze dne na den. Od toho okamžiku mi bylo mnohem lépe jak psychicky, tak i fyzicky. Je to těžké, ale člověk někdy opravdu musí přestat být trpělivý za každou cenu, trpět a snášet vše, co ostatní po něm chtějí, vyžadují a očekávají. Člověk nesmí zatrpknout, aby mohla přijít změna k lepšímu, pochopení celé situace a vzít si z ní ponaučení. Mně celá tato situace dala jasnou odpověď „tako se já k lidem rozhodně chovat nechci“. Říká se, že trpělivost přináší růže, ale člověk musí znát své hranice, kam až je schopen si druhé pustit ... a hlavně je moc

důležitá vzájemná komunikace, aby se včas předešlo nedorozumění, stresu a vyhozeným situacím ... No a náladoví lidé, to je kapitola sama pro sebe ...

Jakub

Trpělivost versus vnuknutí

Někdy je dobré poslouchat uším neslyšitelné...

Požádala jsem pana kaplana o pomazání nemocných pro klienty v domově pro seniory. Vyjádřil pochybnost o tom, zda to není ještě brzo.....že by bylo lépe, posunout to až před Vánoce.

Něco mi říkalo, že by bylo dobré věc neodkládat. Vzhledem ke zhoršující se situaci s covidem jsem začala mít strach, že se brány domova uzavřou pro veřejnost. Pan kaplan přijal vysvětlení s pochopením a pomazání nemocných proběhlo v rámci mše svaté i individuálně pro ty, kteří se nemohli mše účastnit.

Mše se konala v sobotu a hned od pondělí se začala zpříšňovat opatření.

Chtěla bych poděkovat za pochopení a ochotnou součinnost našeho pana kaplana (nejen v rámci našeho domova) i za Boží vnuknutí.

-km-

NA KAŽDÉM KROKU

Ať chceme či nechceme, bez trpělivosti se neobejdeme. Každý den a takřka na každém kroku. Již od rána musíme být trpěliví s protivným zvukem budíku, který nám nedovolí „dozrát“ příjemný sen ... musíme být trpěliví sami se sebou, zvláště my starší, než se naše tělo po ránu rozhybe, aby mohlo fungovat celý den. Další trpělivost je nutná při ranní hygieně, když i další členové rodiny zrovna potřebují koupelnu, WC, kuchyň na přípravu snídaně ... ale tady je to hodně i o toleranci a hlavně komunikaci. Pak cesta do práce, to je obtížná zkouška pro naši trpělivost, no a v práci ... to je vysoká škola trpělivosti, tolerance a mnohdy i sebezapření. Ale takový je náš celý den, někdy je to pro nás náročnější, někdy zase méně. Mladí lidé možná trpělivost moc neřeší, přichází jim jaksi přirozeně, ale myslím, že my starší máme s trpělivostí docela problém ... uvědomujeme si, že být trpělivý je čím dál tím těžší. Ale díky za to, že si to uvědomujeme a máme šanci na sobě pracovat.

Jiná kapitola jsou například řidiči. Tady se pozná, jak na tom člověk s trpělivostí je. Řízení samo o sobě je v dnešní době velmi vyčerpávající záležitost. Vždy si to uvědomím, když se na nás někdo netrpělivě „lepí“ a jakmile je, byť i nevhodná příležitost – plná čára, špatná viditelnost, bohužel nepochopitelně předjíždí. V té chvíli se za něj modlím, aby ta jeho netrpělivost neměla kruté následky...

Také advent nám nepochybně přinesl zkoušky naší trpělivosti a nejen jí. Ale budme si prosím vědomi toho, že na nic nejsme nikdy sami, máme Boha, Ježíše, Marii ... Máme víru, lásku a naději, která nás nese nejen nyní, ale celým životem.

-jm-

TISÍC PŘÍLEŽITOSTÍ

„...ať Vám skrze tuto službu církve odpustí hříchy a naplní vás pokojem. Uděluji Vám rozhrěšení ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého. Amen.“ Rozhrěšení bylo dáno, hříchy smyty, nové milosti získány. Ale co trpělivosti to stálo! Jednou člověk přijde do kostela a nikde nikdo, podruhé přijde a fronta až ven. A když přijde potřetí a zdá se, že ti dva lidé před ním by mohli být rychle hotoví, pak nejednou přichází podiv a spekulace, kolik toho někdo může mít na srdci, a kolik je asi lidí, co chodí ke zpovědi jednou za padesát let. A u samotné zpovědi? Když si jeden jde jen pro odpuštění běžných provozních krp, dostává se mu kázání jako z úst svatého Bernarda burcujícího ke křižácké výpravě, zatímco druhý, který by opravdu rád nějaké to povzbuzující slovo, se někdy musí spokojit jen s ospale znuřeným „za pokání se pomodlete...“ Inu, chce to trpělivost a jinak je tomu i z druhé strany mřížky. Ale tu nechme mlčet, neboť je jejím velmi přísným privilegiem, všechno co slyší pohřbít ve zpovědním tajemství a nic z fantasí a představ třetích lidí ani nevyvracet ani neztvrzovat. Sám autor těchto řádků prožil jakožto penitent různé situace. Jednou kdesi v dále jsem se nemohl dostat ke zpovědi, a když se příležitost konečně naskytl, ale farář co měl zpovídat přede mší pořad nikde, tehdy mě jistý hřích tak pátil, že jsem se zařekl – budu-li někdy knězem, tak takhle ne, musím tam být pro ty chudáky včas! Při jiné pří-

ležitosti se ovšem jako chudák ukázal spíše zpovědník, který toho měl asi opravdu moc, vzhledem k tomu, že jsem ho pro získání rozhrěšení musel po svém vyznání hříchů probudit. A jak moc hříchů nebo spíše těžký život měl kněz, o kterém jsem si jasně uvědomil, že byl podnapilý, až po tom, co jsem opustil zpovědnici, to ví jen Bůh, vůči jehož nekonečné trpělivosti je ta naše při všech těch zpovědních dobrodružstvích jako nic. Pán Ježíš s otevřenou náručí a odpuštěním čeká v úplně každé otevřené zpovědnici, a i když Ho naše hříchy zraňují, samotné vyznávání těchž hříchů mu nevadí, tak jako nám pyšným, a i když by rád, aby jeho služebníci byli světci, nevadí mu, tak jako nám

elitářům, když své odpuštění rozdává prostřednictvím nehodných služebníků.

I kdyby někdo kolem otevřené zpovědnice prošel tisíckrát bez zájmu, On dalších tisíc příležitostí bude na něj čekat a stále nabízet své odpuštění komukoli, kdo jen vyzná své hříchy a upřímně jich bude litovat.

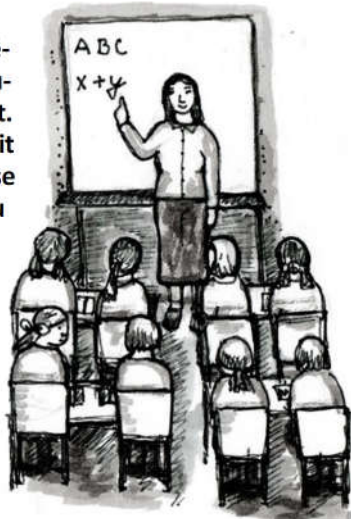
Ne my jsme ti trpělivi hrdinové, co chodí ke zpovědi. Bůh je ten, co trpělivě snáší, že k ní nechodíme, nebo chodíme s malou láskou a lítostí a tohle všechno píšu popravdě a s úmyslem povzbudit, abychom se od chození ke svaté zpovědi nenechali nikdy, nikým a ničím odradit, abychom k ní chodili podle svého stavu co nejčastěji a abychom v ní přes všechny někdy příliš lidské stránky, se kterými je spojena, viděli opravdový nebeský dar, kterým bezpochyby je.

P. Tomáš Marada, kaplan

JAK SI TO PŘEDSTAVUJEŠ?

Trpělivost znamená vytrvat v práci, která mi byla svěřena. Naše pastorační asistentka se ptala na naše zkušenosti s touto vlastností. Kořenem slova je slovo trpět. Nevím, jestli mi byla trpělivost dána. Mám-li dokončit práci, často přitom „trpím“. Asi i to je důvodem, že se někdy těžce snažím trpělivost vštípit dětem. Děti jsou vnímavé, vždy velmi přesně vystihnou, co nám chybí.

Jako Boží milost jsem brala rozhovor, který jsem nedávno měla s naší devítiletou dcerou. Po hodině katecheze s paní učitelkou dcerka přemýšlela, že by měla být trpělivá při hraní na klavír. „A jak si to představuješ?“, ptala jsem se jí. Vysvětlila mi, že jí to paní učitelka vysvětlovala na příkladu Izraelců, kteří reptali na poušti a tím si nepomohli. Bylo by pro ně lépe se modlit a volat k Hospodinu. Dcera si živě představila tu záchranu lidí s Mojžíšem při přechodu Rudého moře. Myslela si, že už by mohli být po takové zkušenosti Pánu Bohu vděční. Nevím, nakolik si dcera při cvičení na klavír sáhla na své vlastní dno Rudého moře. Ale je pravda, že teď je vděčná. Opravdu teď hraje na klavír ráda a trpělivěji. Myslím, že trpělivost, stejně jako vděčnost, jsou dary. Vědomě je můžeme rozvíjet a učit se je. Někdo dokáže krásně vyřezávat po večerech betlémy. I když to neumím, mohu trpělivě vytrvat ve vši práci, která mi byla svěřena. Pěkně je to napsané v druhé epistole sv. Petra Římanům:

„Proto také vynaložte všecku snahu na to, abyste ke své víře připojili ctnost, k ctnosti poznání, k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti trpělivost k trpělivosti zbožnost, ke zbožnosti bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku. Máte-li tyto vlastnosti a rozhovňuje-li se ve vás, nezůstanete v poznání našeho Pána Ježíše Krista nečinní a bez ovoce.“

Tak nám všem to ovoce přejí. A s vděčností myslím na ty hodiny s paní učitelkou Létalovou, kdy si dcerka uvědomuje, co v jejím životě může udělat Boží láska.

J. Zobačová

TRPĚLIVOST

*Život trpělivě snášíme,
když každým dnem znovu,
jako slunce, které vychází,
a mraky, které plují
naš svět tvoříme,
Síla, která proudí vesmírem,
každý den otevírá svou hřejivou náruč,
abychom jako nástroje Boží byli.
A svůj čas tak nemarnili,
pro budoucnost světa,
ruku k dílu přiložili.
Mnoho lidí trpělivě pracuje.
Boha oslavuje,
a život tak světlem naplňuje.
Budme i tou malou kapkou radosti,
květinou, co vzkvétá,
k obdivu našich očí i světa. E.J.*

Příběh pro děti

Vánoční blázen

V jedné zemi na Východě žil před dvěma tisíci lety mladý blázen. Snil o tom, že se jednou stane moudrým. Miloval hvězdy. Nikdy jej neunavilo pozorovat je a při tom žasnout nad nekonečností nebe. A tak se stalo, že jedné noci neobjevili novou hvězdu jen králové Kašpar, Melichar a Baltazar, ale i tento blázen. "Ta nová hvězda je jasnější než ostatní", myslel si. "To bude královská hvězda - narodil se nový vladař! Chci mu nabídnout své služby. Vždyť jestliže je to král, bude určitě potřebovat také nějakého blázna. Vydám se na cestu a budu jej hledat. Hvězda mě povede." Dlouho přemýšlel, co by novému králi mohl přinést darem. Avšak kromě své bláznovské kapuce, zvonkohry a jedné květiny neměl nic, co by mu mohl darovat. A tak se z domova vydal na cestu - bláznovskou kapuci na hlavě, zvonkohru v jedné a květinu ve druhé ruce.

První noc jej hvězda přivedla do chudé chaloupky. Tam našel dítě, které bylo chromé. Plakalo, protože si nemohlo hrát s ostatními dětmi. "Ach", pomyslel si blázen, "dám tomu dítěti svoji bláznovskou kapuci. Potřebuje ji více, než nějaký král." Dítě si bláznovskou kapuci nasadilo na hlavu a šťastně se rozesmálo, plné radosti. To bláznovi místo poděkování bohatě stačilo. Druhou noc jej hvězda zavedla do krásného paláce. Tam našel dítě, které bylo slepé. Plakalo, protože si nemohlo hrát s ostatními dětmi. "Ach", pomyslel si blázen, "dám tomu dítěti svoji zvonkohru. Potřebuje ji více, než nějaký král." Dítě zvonkohru nadšeně rozeznělo a šťastně se rozesmálo, plné radosti. To bláznovi místo poděkování bohatě stačilo.

Třetí noc jej hvězda zavedla do zámku. Tam našel dítě, které bylo hluché. Plakalo, protože si nemohlo hrát s ostatními dětmi.

"Ach", pomyslel si blázen, "dám tomu dítěti svoji květinu. Potřebuje ji více, než nějaký král." Dítě si květinu s úžasem prohlíželo a šťastně se rozesmálo, plné radosti. To bláznovi místo poděkování bohatě stačilo. "Teď už mi nezůstalo nic, co bych mohl králi darovat. Bude asi lepší, když se vrátím", pomyslel si blázen. Avšak když vzhlédl k obloze, hvězda stála na jednom místě a smála se na něj jasněji než kdykoli předtím. A v tom uviděl cestu k nějaké stáji uprostřed polí. Před stájí potkal tři krále a zástup pastýřů.

I oni hledali nového krále. Ten ležel v jeslích - malé, bezbranné, chudé dítě. Maria, která zrovna chtěla na slámu prostřít čisté plínky, se bezradně rozhlížela a hledala pomoc. Nevěděla, kam by dítě položila. Josef právě krmil osla a všichni ostatní měli plné ruce darů. Tři králové přinášeli zlato, kadilo a myrhu, pastýři pak vlnu, mléko a chléb.

Jen blázen zde stál s prázdnýma rukama. Maria, plná důvěry, položila tedy dítě do jeho náruče. Tak našel Krále, kterému chtěl v budoucnu sloužit. A také věděl, že svoji bláznovskou kapuci, zvonkohru i květinu rozdál dětem, aby měl místo pro Dítě, které mu nyní se svým úsměvem darovalo moudrost, po níž toužil.

(převzato z www.vira.cz, přeloženo z němčiny)

HADÍ UŠTKNUTÍ

Syn Libor se v Africe náhodou seznámil s člověkem, který vyrábí léky na rostlinné bázi na hadí uštknutí. Sice měl od něho návod na použití i byliny, ale asi ve skrytu duše doufal, že je nebude nucen nikdy použít.

Vlastně to vše asi nebyla úplná náhoda (což se dovíte později).

V Africe znamená uštknutí hadem téměř jistou smrt. Hadů je tam přes 200 druhů a sérum vlastně není dostupné, kromě finanční stránky věci jsou tu i jiné důvody, jako je nemožnost přechování séra při stálé teplotě, resp. chladu, když se elektřina vyrábí pomocí generátoru, který může na kratší, či delší dobu vypadnout, čímž by se drahé sérum znehodnotilo.

Protože se syn dost často setkává s pozůstalými, kteří přišli o svého blízkého právě tímto způsobem, pochopil, že ztráta člena rodiny může být likvidační pro celou rodinu, zvláště, pokud se jedná o jejich živitele.

Jednoho dne synovi zavolala „africká mamka“, které místní říkají „mama Margaret“, že jejího tatínka kousla zmije. Libor zavelel, ať jej dovezou za ním. Stalo se tak asi po šesti hodinách po uštknutí, kdy starého pána naložili na motorku, která se po cestě polámala.

Zmije uštkla starouška do nohy.

Co dělat?

Libor povolal ku pomoci dobrovolnice ze Slovenska, kdyby byla potřeba masáž srdce, nebo umělé dýchání, aby se mohli vystřídat.

Vzal žiletku, rozřízl místo vstupu jedových zubů a jak sám popisoval, určitou nadějí bylo, že uviděl místo dvou ranek jen jednu. (tzn. že do těla se dostalo pouze poloviční množství jedu). Pak použil na ránu speciálně upravenou směs bylin a připravil i odvar, který dával pít.

Co dál? Širokospektrální ATB? Léky na odvodnění? Nebylo nic moc k dispozici... a nemocnice daleko.

Přišla noc a Libor nemohl ani spát, stále byl připraven, že mu zazvoní telefon...

Ale nic se nestalo a tak se vypravil druhý den do vesnice, aby se podíval na pacienta. Šel s obavami. Když vstoupil do příbytku, stařeček seděl na židli a jedl, usmál se na Libora. V tu chvíli by i ostřílenému zdravotníkovi vhrkly slzy do očí... ten pocit, chápete, se jen tak něčemu nevyrovná.

Ale to ještě neměl být konec. Noha se dědečkovi začala loupat, byla oteklá, vypadalo to na suchou gangrénu.

Co dělat? Modlitby tam i tady, byla za něj sloužena mše svatá... a trpělivé čekání...

Libor nakonec rozhodl, že nejlepší bude nemocnice.

Každý úkon se tam platí a rodina zrovna neoplývala přebytkem financí.

Tak to vyřešil podle svého nejlepšího svědomí a jako ve většině případů...

A zase čekání, modlitby a nejistota... Až se ozvala tanzanská mamka, že podali pacientovi v nemocnici sérum a jeho stav je zatím neměnný.

A zase čekání... nejistota a prosby o pomoc toho Nejvyššího. Pak poslední telefonát, který zněl: „Propustili ho z nemocnice a je prohlášen za zdravého.“ Obrovská úleva a pocit štěstí...

Pán se nyní, díky Bohu, těší dobrému zdraví, je mu přes 70 let, což je na africké poměry slušný věk. A jeho dcera - mama Margaret? Před nedávnem jí zemřel na uštknutí hadem její bratr, tak je šťastná, že se tragédie nezopakovala podruhé.

-km-

AUTO S KYTAROU

Krátce před adventem jsem se potřeboval dostat do jiné části Brna a kamarád se zmínil, že tam zrovna pojedou taky a nabídl mi svezení autem. Na smluveném místě jsem tedy přistoupil a hned jsem postřehl, že na pozadí naší konverzace se ozývá kytara. Žádný zpěv, jen amatérsky nahrané melodie, které jsem neznal. Sám jsem ve svém autě většinou zvyklý poslouchat zpravodajství nebo nějakou nahrávku mluveného slova. Proč tedy decentně nepožádat kamaráda, zda by mohl pustit něco jiného? Aniž to měl šanci poznat, v duchu jsem si užil chystal formulaci, jak mu o to řeknu. Místo toho jsem ale záhy položil dotaz, co to vlastně posloucháme. Kamarád to zjevně potěšilo a rozvykládal se, že jde o melodie, které nahrál a když jede autem sám, pouští si je a zpívá u nich. Trpělivě a bez potřeby přerušovat ho jsem pak skoro až do cíle naší cesty poslouchal, že takto trénuje, aby si jednoho dne mohl se svou neteří zazpívat duet...

Dokážeme-li ovládnout svůj přirozený sklon k netrpělivosti, můžeme někdy odhalit víc, než bychom čekali.

-pš-

Co se dělo (nejen) v naší farnosti

- Při mších svatých v neděli 24. října proběhla sbírka na misie v kostele vynesla 35 900 Kč, na akci „Misijní koláč“ bylo darováno 16 083 Kč. Upřímně Pán Bůh zaplať.
- Klub seniorů od svatých Janů vzal v úterý 9. listopadu bystrcké seniory do Městského divadla Brno na představení Noc pastýřů, jehož ústřední postavou byl Jakub Jan Ryba.
- V neděli 21. listopadu se v našem farním kostele uskutečnil koncert hudební skupiny Listověj. (více na str. 14)
- V úterý 23. listopadu byla v Arše sloužena mše svatá k 27. výročí jejího požehnání.
- 28. listopadu při dopoledních bohoslužbách proběhlo žehnání adventních věnců.
- Na konci listopadu byla na webu farnosti zveřejněna adventní inspirace od bystrckých farníků včetně dalších užitečných odkazů pro rodiny s dětmi.
- Farníci Jenda a Anička Barešovi, kteří byli tento rok v rámci salesiánského projektu Adopce na blízko sedm měsíců jako do dobrovolníci v Zambii, povykládali v neděli 5. prosince v Arše na cestovatelském podvečeru „Na skok v Zambii“ o své cestě. (viz str. 14)
- Předvánoční úklid kostela se uskutečnil v sobotu 11. prosince. Děkujeme všem, kteří si na toto dopoledne vyšetřili čas a přiložili ruku k dílu.
- Vzhledem k nepříznivému vývoji epidemické situace a na základě doporučení zdravotníků svatý Mikuláš letos do Archy nepřišel.
- V neděli 31. října, 14. listopadu a 28. listopadu a také 12. prosince pokračovala na faře příprava ke svátosti biřmování.
- Na sobotní rorátní mše byly po celý advent zvány i děti s lucerničkami, aby přišly a prožály očekávání narození Pána.
- V neděli 19. prosince po každé dopolední mši svaté v předsíni kostela jste mohli finančně podpořit potřebné rodiny z naší farnosti. Cukroví se letos z hygienických důvodů nevybíralo.

-pš-

Prožili jsme společně

Na skok v Zambii

Ve tmě již zahalená Archa patřila o 2. neděli adventní cestovatelskému podvečeru „Na skok v Zambii“. Poutavé vyprávění Jendy a Aničky Barešových, kteří v této africké zemi působili jako salesiánští dobrovolníci, si přišlo poslechnout asi dvacet (nejen) bystrckých farníků. Asi devadesátiminutové pásmo dokreslily výstižné fotky, nevšední zážitky a na přání publika zazněla od přednášejících též improvizovaná ukázka domorodého jazyka bemba. Díky za tento večer! **-pš-**

Koncert v kostele

V neděli 21. 11. před nepočtelným publikem proběhl v kostele koncert tria Listověj. Kapelu tvoří Jiří Nohel (kytara), Markéta Štouračová (klávesy a flétna) a Aleš Tomek (elektrické housle, činely, bicí). A všichni zpěv. Zazněly zhudebněné básně Jana Zahradníčka a Bohuslava Reynka. V dnešním světě (i naší farnosti?) plném spousty nabídek a uspěchaného a zároveň proplynutého času jako by nebylo místo pro poezii. Pro básně Jana Zahradníčka vzniklé za mřížemi, plné bolesti, touhy i obracení se k Bohu či Reynkovy chvály obyčejných věcí a situací. Přesto my, kteří jsme tam byli, chceme organizátorům poděkovat za chvíli předadventního zastavení a možnost setkání se s hudbou, poezií i se sebou navzájem. A protože hudbu nelze vyjádřit slovy, několik veršů z Epitafu od Jana Zahradníčka, kde mluví ke svým předčasně zemřelým dcerám:

*Věděl jsem o vás jenom z vyprávění,
jen z dopisů, jež článkovaly čas.
Jen jako děj, jenž chvíli je a chvíli není,
procházely jste tmou, jež znala vás.*

*Podoby nové, které z dvojí krve
na cestu napily se před očima hvězd.
Odkud jste přišly a kam odešly jste?
Prve nebylo ještě a teď navždy jest.*

*Přijali jsme vás jak dar bez zásluhy,
dvě křehké snílky z dřeva rajského.
A cesta vaše na zemi jak cesta duhy,
jež jde a neohýbá stonku travného.*

*Je chudší svět, je chudší svět o soucit vřelý
vašich rukou, jež nedozrály v horké dlaně žen.
A psáno není, že těch ran, jež zhojit měly,
svět bude ušetřen.*

KK

SLUŽEBNÍCI JEŽÍŠOVA VELEKNĚŽSKÉHO SRDCE (SJVS)

Vznikli v roce 2008 v návaznosti na celoživotní touhu voršilký Stanislavy Ernstové OSU (1891–1968), aby vzniklo společenství spřízněných lidí, které by spojovala skrytá modlitba a oběť za kněze. Když lidské srdce plní Pánovu vůli, má potom jeho služba nekonečný dopad na celý svět i věčnost pro danou duši. Přípravné práce k blahořečení Stanislavy Ernstové byly již zahájeny. Matka Stanislava ještě za svého života vyslovila prorocké poselství o společenství, které po její smrti vznikne, a o knězi, který bude duchovním otcem tohoto společenství.

Duchovním otcem SJVS je kardinál Tomáš Špidlík SJ (1919–2010) a duchovní matkou právě s. Stanislava Ernstová. Oni tvoří živé pilíře duchovního života Služebníků a prostřednictvím ignaciánské spirituality napomáhají k dosažení našich cílů: **1.** úcta k Ježíšovu Srdci; **2.** přinášení skryté oběti vlastního srdce (za kněze); **3.** vkládání svého života do Ježíšova Velekněžského Srdce. Společenství SJVS je formováno v duchu osvědčené jezuitské tradice. Jako Služebníci máme možnost se dvakrát do roka účastnit duchovních cvičení otců jezuitů: o. Pavla Ambrose, který je prostřednictvím Apoštolátu modlitby v těsném spojení se Svatým otcem Františkem, a o. Michala Altrichtera. Oba kněží působí na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, a především v jezuitském díle olomouckého Centra Aletti. Jeho součástí je rovněž komunita sester, kde žije nositelka skrytého charizmatu matky Stanislavy Ernstové pro současné společenství Služebníků, s. Kateřina Klosová. Všechny sestry Centra Aletti – představená Luisa Karczubová, Kateřina Klosová a Anna Lexmaulová – se na díle Služebníků spolu s jezuitou podílejí.

Centrum Aletti vzniklo v roce 1992 z podnětu kardinála Tomáše Špidlíka v Římě a brzy na to v Olomouci. Jde o celosvětové jezuitské apoštolské dílo reagující na přání sv. Jana Pavla II., aby církev byla jako jedno srdce a „dýchala oběma stranami plíc.“ Svatý Jan Pavel II. kladl důležitost na propojení bohatství tradic východní i západní spirituality. Olomoucké Centrum Aletti – o. Pavel Ambros a o. Michal Altrichter, s. Luisa, s. Kateřina a s. Anna – rozvíjí církví oceňované charizma kardinála Tomáše Špidlíka. Centrum Aletti se tak stalo zřídlem pro dílo Služebníků. Středobodem všeho je úcta k Ježíšovu Srdci, které bylo v dějinách opakovaně jezuitům svěřeno. Centrum Aletti je také provázáno s cyrilometodějskou tradicí, je spojeno i s Velehradem, místem, kde odpočívá přímluvce Služebníků, kardinál Tomáš Špidlík.

Většinu společenství Služebníků tvoří laici a ti, kdo v podmínkách současného běžného světa žijí své vnitřní zasvěcení vycházející ze křtu. Za všemi vyjíždí pravidelně do terénu s. Kateřina, se kterou jste se i u nás ve farnosti již několikrát mohli setkat, když nás v přednáškách seznamovala s dílem a životem Služebníků: naposledy letos v září. Každý první pátek v měsíci před modlitbou růžence jste srdečně zváni k adoraci moderované naším společenstvím.

Ten, kdo ve svém srdci cítí důležitost modlitby za kněze, může se s námi spojit v modlitbách a stát se Služebníkem. Zvaní jsou doslova všichni – od dětí až po ty dříve narozené: jak zdraví, tak nemocní či upoutaní na lůžko; ti všichni mohou dát smysl svému utrpení tím, že jej budou obětovat za kněze. Oběť je nejhlubší formou modlitby. Tak se to Ježíši líbí. Vnímáte-li v tichosti svého srdce poslání k této skryté službě, můžete se zapojit do díla našeho společenství Služebníků Ježíšova Velekněžského Srdce.

Všichni jste srdečně zváni! Bližší informace na tel. 604 832 923 podá **Dana Černovická**

Vánoční přání otce biskupa

Jednou před vánočními svátky jsem se pozorně díval do novin, jejich příloh i do nejrůznějších časopisů, sledoval jsem televizi a internet a musím uznat, že se tématu Vánoce věnovaly neuvěřitelně pečlivě.

Objevil jsem, jaké dárky a za kolik jsou zrovna v kurzu, čím se dá zaručeně potěšit nebo přinejmenším nezarmoutit, jaké jsou zcela nové nebo naopak neuvěřitelně staré vánoční zvyky, a v časopisech jsem viděl množství lákavě vypadajících pokrmů a receptů na ně. Pár dnů před Štědrým dnem jsem se ráno při holení dozvě-

děl z hlavních rozhlasových zpráv konečně výjimečně radostnou novinu: Zlevnili kapry! Stále jsem čekal, že se někde objeví aspoň zmínka o vnitřním smyslu Vánoc, proč vlastně podstupujeme všechny přípravy, co se chystáme slavit...

Slova „vánoční příběh“ zadaná do internetového vyhledávače nabídnou přes šest milionů různých odkazů, anglický ekvivalent Christmas Story jich vyhledá více než dvě miliardy. Přesto je vánoční příběh jen jeden.

Vánoce jsou dobou,
kdy máme pochopit, prožít a oslavit,
že Bůh je láskyplný a štědrý,
že je nám blízko,
a že nás obdaroval tím nejcennějším, co měl.
Přeji vám všem pozhnané Vánoce.

+ Vojtěch Cikrle

Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle,
brněnský biskup

Z našeho farního úřadu

Z vody a z Ducha svatého se narodili

- 9. 10. Dante Roberto Scavino
- 10. 10. Roman Němec
- 24. 10. Richard Marek Trávníček
- 24. 10. Benjamin Josef Urbánek
- 28. 11. Natálie Kabrnová

Věrnou lásku si přísahali

- 30. 10. Miroslav Švihel a Lenka Pátková
- ### Do náručí našeho Otce se vrátili
- 22. 11. Slavomila Smaženková
 - 24. 11. Ludmila Juránková
 - 6. 12. Marie Javorová

-em-

Příště: V klidu o úklidu • Předběžná uzávěrka: 6. 3. 2022

SETKÁNÍ – občasník farnosti u sv. Janů; pro vnitřní potřebu; ZDARMA. Vydává římskokatolický farní úřad Brno-Bystrc. Příspěvky a náměty předávejte osobně na faře nebo pište na farabystrc@volny.cz. (Úvodník vychází z kázání apoštolského administrátora Mons. Martina Davida o 1. neděli adventní; využito s jeho laskavým svolením). Redakční tým: E. Máchová, K. Malinková, J. Mrkvoňová; vedoucí: P. Šoba. Ilustrace: E. Jelínková, jazyková korektura: L. Moravcová • Uzávěrka tohoto čísla: 28. 11. 2021, vyšlo: 24. 12. 2021. Příští číslo vyjde v březnu 2022.

www.faby.cz